

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic scene of a man and a woman about to kiss by a pool at night. The man is leaning towards the woman, and they are both looking at each other. The background shows a pool area with lounge chairs and palm trees.

Kate Hewittová
Ta druhá
sestra

KATE HEWITTOVÁ

TA DRUHÁ SESTRA

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

už několikrát jsme si povídali o tom, že zdrojem rady příběhů, které Vám měsíc co měsíc přináším, jsou pro autorky klasické pohádky. Je tomu tak i tento měsíc, ale přece jenom je tu jeden rozdíl...

Co kdyby totiž Popelčina „zlá sestra“ nebyla vůbec zlá? A Popelka byla naopak tak trochu drzá a možná i protivná? Případně Popelka, která by byla předtím, než by se stala umouněným děvčetem sedícím v koutku, princeznou? A co kdyby Sněhurka probudila polibkem prince, a ne princ Sněhurku? Nebo Šípková Růženka, která by se prosekala růžovými houštinami, aby osvobodila prince? A k tomu přidejte úplně na hlavu postavené vyprávění o krásce a netvorovi. A malou mořskou vílu, na kterou princ nezapomene (a ona se kvůli němu neutrápí).

Několikrát se v příbězích setkáte s postavami, o nichž jste již mohla číst dříve – případně s hrdiny, kteří (nebo jejich blízcí) za Vámi přijdou znovu v následujících měsících.

Nalákal jsem Vás? Tak to jsem moc rád!

S láskou

Váš Harlequin

Kate Hewittová

TA DRUHÁ SESTRA



Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Scandal Made at Midnight

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Kate Hewitt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9285-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9286-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9287-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„No řekni sama, není to ta nejúžasnější věc, jakou jsi kdy viděla?“

Liane Blanchardová se místo přitakání jen ironicky zasmála. Její nevlastní sestra Ella právě s melodickým smíchem kroužila obývacím pokojem plným letního vánku z newyorského Central Parku, který do něj proudil dokořán otevřenými okny. „Rozhodně by se to tak dalo popsat,“ odvětila s úsměvem. Věc, která Ellu tak nadchla, byly skleněné střevíce na pětipalcových podpatcích. Liane už od prvního pohledu bylo pojala podezření, že kdyby je měla nosit, bylo by to pro ni utrpení. Věděla ale, že Ellu by taková drobnost nikdy neodradila. „Předpokládám, že si je chceš vzít na ten ples,“ poznamenala.

„Samozřejmě. Mám s nimi svoje záměry.“ Ella vyklouzla ze střevíců a vrátila je do stříbrné krabice plné nadýchaných oblaků hedvábného papíru. Pocházely od jednoho z nejnadanějších manhattanských návrhářů. Poslední dobou si získala určitou reputaci na sociálních sítích a mohla teď ovlivňovat názory ostatních, proto často dostávala vzorky zdarma od designérů, kteří se zoufale snažili prosadit. „A měla bys vidět ty šaty, které si беру. K těmhle střevícům se dokonale hodí.“

„Doufám, že taky nejsou ze skla,“ zažertovala Liane.

Vysloužila si tím jen oči obrácené v sloup. „To ne,

jsou z látky, ale v podobném duchu. Ale ničeho se neboj,“ umlčela Ella posunkem všechny případné výhrady. „Jsou naprosto slušné. Decentní. Není přes ně vidět. Skoro.“ Spiklenecky se zachichotala.

Liane se jen pousmála a s ironickým povzdechem potřásla hlavou. Elle bylo dvaadvacet, byla nádherná, spokojená a šťastná jak slavík. Ve svých sedmadvaceti měla občas dojem, že je jediná, kdo bezstarostnou a nezodpovědnou Ellu znovu a znovu zachraňuje před katastrofou.

„To jsou mi ale divné boty.“ Ve dveřích pokoje právě stanula Amelie Ashová, Lianina matka a Ellina macecha. Byla vysoká a působila by přísně i bez prošedivělých vlasů. Když si teď prohlížela výstřední střevíce, nebylo v její tváři ani stopy po úsměvu.

„Jsou divné, že?“ souhlasila z celého srdce Ella, zatímco na krabici s botami vracela víko. „O to tu ale jde, ne?“

Liane vždy obdivovala Ellu za to, jak se její matkou nikdy nenechá vyvést z míry. Jejich rodiny se promísily v době, kdy bylo Elle šest a měla ještě tvářičky naducané jako andělíček. Nedalo se tvrdit, že by si ji Amelie, tou dobou matka dvou dcer ve věku těsně před začátkem puberty, už od první chvíle zamilovala.

Vztahům v rodině nepomohlo ani to, že Robert Ash, matčin nový manžel a Lianin otčím, s oblibou zahrnoval drahými dárky jen svého jedináčka. Jeho první manželka zemřela, když byla Ella ještě v peřince. Liane ale musela přiznat, že i když se o to její otec všemožně snažil, není dnes Ella rozmazlená... a pokud přece jen ano, alespoň ne tak, aby to bylo nesnesitelné.

„Kam si je, probůh, chceš vzít?“ zajímala se Amelie s pohrdavým odfrknutím.

„Na ples, kam jinam!“ odvětila nedbale Ella.

Liane mlčky sledovala, jak matce náhle tuhne tvář,

zužují se jí zorničky chladných šedých očí. Ten výraz dobře znala, vídala ho na její už odmalička. Matka očividně opět došla k názoru, že její dcery nejsou nic než věčný zdroj zklamání. „Na ples?“ zopakovala ledově Amelie. „Ello, drahoušku, na ten ples s námi přece nejdeš. Nedostala jsi pozvánku.“

Elle na tváři na zlomek vteřiny povadl rozesmátý výraz.

„Ne, pozvánku nedostala,“ vmísila se rychle Liane. „Půjde tam jako můj doprovod. Zkontrolovala jsem si to u pořadatelů, kteří mají na starosti pozvánky. Každý pozvaný si s sebou může přivést jako doprovod jednu osobu.“ Kdyby to tak nebylo, nešla by ani ona, protože by se jí nelíbilo vědomí, že Ella musela zůstat doma. Původně ji dokonce nabídla svoji pozvánku, protože sama si na společenské události příliš nepotrpěla, Ella ale trvala na tom, že půjdou obě.

Matce se zúžily oči. Liane věděla, že by byla raději, kdyby Ella na ples nešla. Pořádal jej tajnůstkářský miliardář a hotelový magnát Alessandro Rossi u příležitosti stého výročí rodinného podniku pro vybranou newyorskou smetánku. Sami se k ní sice počítat nemohly, ale Michael Blanchard, Lianin otec, byl svého času v diplomatických službách. Zaujímal v nich jakési nepřilíš významné postavení, které ale stačilo k tomu, aby se seznámil s Leonardem, otcem Alessandra Rossiho. Stejně jako všechny ostatní, i Liane překvapilo, když se v jejich poštovní schránce objevila pozvánka v obálce z tlustého krémového papíru.

Jediný, v kom vzbudila opravdové nadšení, však byla matka. S trochu povýšeným výrazem Liane vysvětlila: „Jistěže nás pozvali. Tvůj otec byl Leonardův blízký přítel. Víš přece, jak mu půjčil peníze, když je nejvíc potřeboval.“ Jednalo se o sto franků v kasinu před třiceti lety a navzdory tomu, jak matka

celou věc podávala, se rozhodně nejednalo o nějak zásadní obchodní dohodu ani opravdové přátelství.

Tak či onak, dnes se už Liane na ples těšila, i když s trochou obav. Jako učitelka francouzštiny v dívčí škole ve čtvrti Upper East Side si zvolila klidný život ve společnosti své matky a sester. Nikdy netoužila po světle ramp, do kterého se s takovým nadšením vrhala Ella při pokusech získat slávu a bohatství. Ji samotnou ani jedno z toho nepřitahovalo. Ztráty, které už v životě utrpěla, ji naučily, že je moudřejší zůstat opatrná a držet se stranou. Když teď ale odkládala Ellinu krabici s botami bokem, usoudila, že ples bude příjemná změna.

„Pochybuju, že bys měla nějaké vhodné oblečení,“ poznamenala k ní Amelie s dalším pohrdavým odfrknutím. Ella sice byla majitelkou honosného domu, v němž všechny žily, zdědila jej ale po otci pod podmínkou, že v něm až do konce jejich životů nechá bydlet svoji macecha i se jejími dcerami. Jinak byla Ella chudá jako kostelní myš a odkázaná na Ameliiu často vrtkavou štědrost.

„To samozřejmě mám,“ odvětila sladce Ella. „Jeden z mých přátel, módní návrhář, mi ušil nádherné šaty. Ničeho se neboj, *belle mère*. Slibuju, že ti neudělám ostudu. Určitě tam nepůjdu v nějakých hadrech.“

Liane dobře věděla, že právě tato věc matce krásky nedělá, protože její obavy byly právě opačné povahy. Jako vždy, když se chystaly do společnosti, měla i tentokrát strach, že pohledná a věčně rozesmátá Ella zastíní obě její vlastní dcery, Liane a Manon. Nepochybně by to tak dopadlo, i kdyby se o to Ella ani trochu nesnažila. Liane na to byla zvyklá, Manon to bylo zcela lhostejné a jen jejich matku to vždy dovedlo k chladnému, tichému hněvu. V jejich představách se obě vlastní dcery měly provdat za bohaté muže s četnými styky ve vyšší společnosti, právě takové, jací nepochybně budou na Rossiho plesu.

Liane si nedovedla představit, jak by se mohly matčiny ambice naplnit. Věděla, že sama by si takového muže netroufla oslovit, zatímco Ella by nepochybně každý rozhovor obrátila v souboj ve flirtování.

„Tak to máš tedy štěstí,“ opáčila chladně matka. „Liane? Už ti přišly ty šaty od krejčové?“

„Ano, vyzvedla jsem si je dnes ráno.“ Nuceně se usmála, aby zakryla pocit trapnosti. Modré šaty, které kdysi odložila její matka, byly pytlovité a ani trochu jí nelichotily. Bohužel byly jediné, které si mohla dovolit.

„Tak to je na poslední chvíli, když uvážíme, že ples je už zítra večer,“ odvětila matka, vrhla po nevlastní dceři další pohled zúžený nevolí a bez dalších slov odešla z pokoje.

Sotva osaměly, vrhla Liane k Elle lítostivým pohledem. „Nevšímej si jí.“

„Nikdy si jí nevšímám,“ ujistila ji Ella zvesela. „Zatím jsi mi ale neukázala, v čem půjdeš. Pojď, podíváme se na to.“

„Ty šaty nejsou nic moc,“ varovala ji Liane předem. Plně si uvědomovala si, jak málo její slova vystihují neveselou skutečnost.

„Ale, nech toho, Liane! Určitě v nich budeš vypadat úžasně. Ukážeš mi je?“

„No... dobře.“ Věděla, že nikdy neodolá, když na ni Ella začne dělat štěněcí oči. „Opravdu ale za moc nestojí.“ S povzdechem vykročila do schodů a nechala Ellu, aby ji doprovodila do pokoje, kde vysoká úzká okna nabízela výhled do nevelké obezděné zahrádky za domem. Ella dostala výnosem své matce pokoj až v podkroví, ale vždy tvrdila, že jí to nevadí. „Je tam víc soukromí,“ ujistila Liane, když jí kdysi nabídla, že si s ní pokoj vymění. „Krom toho víš, že jsem sova. Nerada bych někoho po půlnoci rušila štracháním po pokoji.“

Liane se před ní i dnes cítila provinile. Dobře si

uvědomovala, kolikrát se už Ella během tří roků, které uběhly od smrti jejího otce, ocitla v matčiných úvahách až na posledním místě. Nikdy si ale nestěžovala, ať už se ji macecha snažila v životě upozadit sebevíc.

„Tak, a teď mi ukaž ty šaty,“ přikázala jí Ella, když Liane sáhla po plastovém pouzdru, které viselo na dveřích skříně. „Doufám, že jsou... prostě senzační.“

„Určitě ne tolik jako ty tvoje.“ Liane stáhla obal z šatů. Matka sice měla ambice, aby buď ona, nebo Manon získala pozornost tak žádoucího muže, jakým je Alessandro Rossi, ale její omezené příjmy nestačily na šaty, které by takovému účelu posloužily. Krejčová se jen pokusila zmodernizovat takzvaně klasický styl modré róby. Amelie byla nezlomně přesvědčená, že jsou šaty, které nosila v mládí, stále v módě, Liane o tom ale silně pochybovala.

Právě tak Ella. „Zaplať pánbůh, že aspoň dala pryč ty volány,“ prohlásila, sotva šaty zhodnotila pohledem. „Kdyby ne, byly by to jasné osmdesátky, ale ne v dobrém slova smyslu.“

„To já vím taky,“ potlačila Liane povzdechnutí. Byla sice zvyklá, že s fialkovými očima a přirozeně bledou pletí vždy působí mdle a jaksi vyrudle, i tak jí ale připadlo, že podtrhnout bledost čtyřicet let starými modrými šaty je přece jen příliš. „Nevadí mi to. Já na podobné sešlosti moc nejsem, to přece víš. Stejně se na mě nikdo ani nepodívá.“

„Tohle je ale událost sezony!“ protestovala Ella. Liane neuniklo, že se Ella nepokusila zpochybnit její poslední slova. „Nemůžeš tam přece jít v šatech, které vypadají jako ze sekáče!“

„To bolelo,“ předstírala Liane ublížené zamrknání. UVědomovala si, kolik je v sestřiných slovech pravdy. I přes dobře míněnou snahu zručné krejčové vypadaly šaty obnošeně a zastarale. Pod pasem a kolem boků působily pytlovitě a látka z umělého vlákna vypadala jako ta nejlacinější náhražka saténu. Po

chvilce znovu usoudila, že na tom opravdu nezáleží. Věděla, že pozornost všech hostů bude jako vždy patřit její nevlastní sestře, a jako už mnohokrát předtím, i teď byla za takovou vyhlídku doopravdy a upřímně vděčná.

„Poslyš, v tomhle tam opravdu jít nemůžeš,“ prohlásila důrazně Ella a vytáhla z kapsy telefon. „Ne na party roku. Možná by ty šaty sedly Manon, protože té je opravdu úplně jedno, do čeho se oblékne...“

„Ta bude jako vždycky v černém,“ zasmála se tiše Liane. Manon pracovala jako vedoucí administrativy v právní kanceláři a móda jí byla ještě lhostejnější než touha nalézt manžela. Na ples šla jen proto, že ji k tomu matka donutila. Stejně jako Liane věděla, že pokud jde o matčiny intriky a machinace, je snazší ustoupit než bojovat. Mlčet bylo vždy snazší než protestovat proti nekonečné kritice a neskrývanému přesvědčení, že ji obě dcery zklamaly stejně jako zensulí manželé.

„Zavolám tomu návrháři. Myslím, že měl rozpracované ještě jedny šaty, a ty by pro tebe byly naprosto perfektní. Fialkové, hodily by se ti k očím.“

„No, já nevím...,“ protestovala Liane. Nepřála si, aby si kvůli ní Ella dělala tolik starostí.

„Povídám ti, že budou *perfektní!*“

„Nebudu nosit nic průsvitného,“ varovala ji ostržitě Liane.

„Jistěže ne,“ odvětila se smíchem Ella a zakryla telefon. „Tenhle styl je vyhrazený pro mě. Věř mi, Liane, opravdu budou skvělé! Budeš královna plesu!“

„To sotva,“ poznamenala Liane. Zkusila spočítat, kolikrát už na sebe její nevlastní sestra strhla veškerou pozornost a kolik záchvatů nevole to v její matce vzbudilo. Amelie si vždy přála, aby byly i s Manon podobné Elle, aby doslova zářily, uměly se prosadit ve společnosti a sršely charismatem. Žádala po nich právě to, za co pohrdala jejich nevlastní sestrou.

Pokud ale šlo o Liane, byla už předem spokojená s tím, že bude moci zpovzdálí sledovat, jak Ella bere celý svět útokem. S úsměvem ale v duchu připustila, že by bylo příjemnější dělat to v hezkých šatech.

Když Alessandro Rossi vystupoval z výtahu ve nejvyšším patře hotelu nesoucího jeho jméno, vlajkové lodi společnosti stojící přímo uprostřed Manhattanu, byla už zábava v plném proudu. Z otevřených dveří tanečního sálu k němu doléhalo zurčení smíchu, cinkání skla a hudba, o kterou se staral sedmnáctičlenný orchestr. Třpytily se tu křišťálové lustry, broušené sklenky s šampaňským a drahé šperky přítomných dam.

Média už teď psala o Rossiho plesu, prvním svého druhu, jako o události roku. Bylo to tak správné a mělo to tak být. Reklama zdarma byla jediný důvod, proč organizovat událost, která jej ani trochu nezajímala a už předem mu připadala krajně únavná.

Narovnal si černého motýlka, přimhouřil šedé oči a nenápadně se rozhlédl po plném sále. Sotva překročil práh, uslyšel přidušený výkřik. *Co to...?*

„Promiňte,“ pronesl tichý ženský hlas s lehkým francouzským přízvukem. „Nechtěla jsem vám překážet. Omlouvám se.“

Když uvážil, že jí právě šlápl na nohu, usoudil, že omluva by měla vyjít od něj. Překvapeně se ohlédl po ženě, která ho právě oslovila.

Sahala mu sotva po ramena. Na temeni hlavy měla vyčesané platinově blond vlasy, štíhlou postavu jí halil fialkový tyl. Postávala hned za dveřmi u palmy v květináči, stranou hlavního davu hostů, čímž se také vysvětlovalo, proč ji přehlédl. Teprve dodatečně si uvědomil, že právě poskakuje na jedné noze.

„Promiňte. Doufám, že jsem vám nezlomil prst.“ Omluvu vyslovil s nenuceným šarmem.

Neznámá mu oplatila zcela střízlivou odpověď:

„Leda snad malíček, a bez toho bych se celkem obešla, i když teď asi budu chvíli kulhat. Nepotřebuje náhodou člověk malíček kvůli udržení rovnováhy?“

Hovořila tak věcně, až se na zlomek vteřiny málem vyděsil, že svoje slova míní vážně. Pak se ale pousmála a Alessandrovi se při pohledu do její tváře z nepochopitelného důvodu vybavily hodiny s kukačkou. Úsměv se na ní objevil stejně rychle, jako pak zmizel.

„Už jsem se bál, že to s tou zlomeninou myslíte vážně,“ poznamenal.

„Asi jsem to vážně myslela,“ odvětila s dalším bleskurychlým úsměvem. „Nelamte si s tím ale hlavu, přežiju to. Je to nejspíš trest za moji pýchu. Neměla jsem se od sestry nechat přemluvit, abych si brala tyhle nemožné střevíce.“

Alessandrovi nevědomky zacukalo v koutcích úst. „Podle mých zkušeností nosí nemožné boty většina žen.“

„To je ovšem krajně urážlivé zevšeobecnění,“ odbyla ho. Neusmála se, jemu ale připadlo jako by to udělala. Nečekaně zjistil, že jí chce jen vytušený tušený úsměv oplatit. „Ujišťuju vás, že mám několikery naprosto normální boty a že mezi nimi není ani jeden pár, který by se dal označit za hloupý nebo nemožný,“ pokračovala zaujatě.

Pokývl bradou k jejím nohám. „S výjimkou tohoto.“

„Patří mé sestře.“ Nadzvedla dolní okraj šatů, aby mu ukázala, o čem hovoří, a mimoděk mu tak nabídla i pohled na štíhlé kotníky. Odstín lodiček s jehlovými podpatky se dokonale hodil k barvě jejích šatů. „Jsou opravdu nemožné,“ prohlásila s dalším úsměvem.

Alessandro jen váhavě připouštěl, že ho tato drobná, útlá a zábavná žena zaujala. Rád by s ní ještě chvílku rozprávěl, věděl ale, že jej čekají únavné

a nepříjemné úkoly. Musel uvítat hosty a pózovat pro fotografie do tisku. S obvyklou rázností a odhodláním se tedy, stejně jako vždy, soustředil na nejdůležitější úkol. Nehodlal podlehnout pokušení ani připustit, aby jej cokoliv odchýlilo od zvoleného kurzu.

„Nepochybně jsou velmi zajímavé,“ oznámil neznámé o poznání chladnějším tónem. Sledoval, jak z její tváře mizí pobavený výraz, a připadlo mu, jako by sledoval oponu padající za krátkým divadelním představením. V jejím pohledu rázem vyhasly pobavené jiskérky. Mlčky pustila šaty, zakryla jejich okrajem kotníky a nechala je dopadnout až na podlahu. „Děkuju vám. Očividně jsem vás už okradla o moc času. Omlouvám se.“

Než stačil na její slova odpovědět, ustoupila o krok, pak o druhý. Mlčky sledoval, jak ji polyká dav hostů.

Přiměl se znovu soustředit a obrátil se čelem k sálu. Věděl, že musí přestat myslet na ženu, která nemohla být jeho věci nijak užitečná. Připomněl si, že přišel na ples jen proto, aby v médiích podpořil svoji značku.

Když se po otci ujímal funkce generálního ředitele rodinného podniku, nevěděl, jaké ztráty v posledních letech utrpěla hotelová divize. V době, kdy se věnoval finanční divizi rodinného podniku, jeho otec podle všeho věnoval veškerou pozornost nejnovější milence a přivedl tak za jeho zády na okraj bankrotu největší Rossiho hotel. Zabránit úplnému úpadku mohly podle draze najaté konzultantky jen reklamní akce podobné dnešnímu plesu.

„Známka Rossi se stala symbolem upjaté a starosvětské šlechty,“ tvrdila bez obalu mu odbornice na budování značky. „Přinejmenším v Americe. Lidé chtějí bydlet někde, kde se pořád děje něco vzrušujícího, mladého a nového.“

„Značka Rossi má už víc než stoletou tradici,“